

Egy mese margójára

A rendkívül érdekes és terjedelmes mese, elejétől végig leköti, lenyűgözi az olvasó figyelmét annyira, hogy valóban sajnálja letenni a könyvet.

Az érdekfeszítő események logikus folyamata kivonja az olvasót a jelen világából, a mese minden mozzanata könnyen követhető, a fejezetek közötti áthidalás sima, természetes megoldásokra talál, ami csakis a szerző tehetségét dicséri.

A szerző, hihetetlen ügyességgel, a cselekményt napjainkba, modern korszakunkba illeszti, megalkot egy hatalmas, Tündérföldön lejátszó fantasztikus összefüggő esemény sorozatot. Napjainkra jellemző szavakat fedezünk fel: televízió, farmernadrág, horrorfilm, taxi stb.

Külön elismerést érdemel a magasszintű mondatszerkesztés, a szóbőség, a nagyszerű irodalmi nyelv használata, a kivitelezés, a gondolatok válogatott, művészi esztétikája (képes kifejezések, hasonlatok, a jónak vagy a rossznak a szemléltetése, a természeti jelenségek, a növények, az állatok szerepe a mese világában és megvalósításában, az a törekvés, amely a gyermek csodálatos lelki világát célozza meg.)

A kötet tartalma rendkívüli fantáziára, képzeleterőre vall, de az események logikus folytonossága úgy a felnőtt, mint a fiatal olvasót, a gyermeki megértést

szem előtt tartja. Ez a mai gyermek, a napjaink gyermekseregének a meséje.

Amikor meséről beszélünk, általában egy rövidebb műfaj jut eszünkbe. Ez a mese, amely mindenki öröme napvilágot látott, és kezünkbe került, viszonylagos terjedelme miatt egyáltalán nem veszít az értékéből, mivel a tizenéves gyermek memóriája már rátermett arra, hogy kíváncsiságát fogva tartsa az elkövetkezendő izgalmas esemény.

Az első kötet elolvasása végén, minket is izgalomban tart Stevie további sorsa, az emberek világába való visszatérése után, az édesanyja helyzete, és sok minden, amire sürgős választ várunk a megígért folytatásban.

Végül is, javaslatként, nyugodtan összeállíthatjuk azt a képet, miszerint ez a ritkaság és értékes fantáziavilág, művészi felvéve, megfilmesítve tárulhasson elénk. Sőt, a kötet (a kötetek) igen megfelelő, alkalmas, forgatókönyv szerepét töltheti be, akár egy négy-öt részből álló, gyermekeknek szánt kedves, értékes filmsorozat megvalósítása céljából.

Gratulálunk az óriási munkát igénylő mű megírásához, és meggyőződésünk, hogy megjelenését igazi siker fogja kísérni.

Reichenauer

ny. tanár.

Kedves Olvasó, hiszel még a mesében? Hiszel az álmokban és a beteljesedő kívánságokban? Az a kisfiú, akiről ez a történet szól, nem hiszi, hogy a kívánságok beteljesedhetnek. Vajon igaza van? Vagy nincs?

Azt mondom, ne veszítsük hiába az időt találós kérdésekkel. Olvasd el a történetet, és döntsél te, kedves Olvasó! Jó szórakozást!

Egy bánatos kisfiú

Steven Smith, vagyis Stevie, mert így hívják történetünk főszereplőjét, tíz éves, és ugyanolyan gyermek, mint te vagy, kis olvasó. Haja szénfekete, s szeme ragyogóan csillog, akár a legsötétebb éjszaka palástját díszítő csillag. Bőre barna, a napsütötte udvaron eltöltött hosszú óráktól, s ajka mosolyra termett. Igen ám, csak hogy Stevie most nem mosolyog. Mivel nagyon hitt a mesékben, abban reménykedett, hogy majd egy csoda által nem kell elhagynia otthonát és édesanyját, hogy messze menjen tőle iskolába. De mert nem történt semmiféle csoda, most azon töri fejét, vajon mi rosszat tehetett ő, hogy elküldik otthonról. Nem elég, hogy pár hónappal ezelőtt, édesapja minden szó nélkül összepakolta a ruháit és elment, anyuka szerint, csak a jó Isten tudja hova, most neki is mennie kell!

Nem érti, hogy miért szükséges idegen emberek és gyerekek közé menjen, amikor otthon is van iskola, ahol olyan jól összebarátkozott régi iskolatársaival. – Először apa ment el, és most...? – De újra és újra visszatérő kérdéseire, mintha senki se akart volna válaszolni.

– Ne búsulj, fiam! – mondta vigasztaló hangon a nagybácsija. – Én sem voltam mindig az anyukám szoknyája mellett. Meglátod, te is megszokod. Az idő gyorsan telik, és a vakációt majd itthon töltöd.

Stevienek egy hang sem jött ki a torkán, pedig mennyi mindent szeretett volna mondani. Szép szeme könnybe lábadt, s hogy nagybácsija ezt ne vegye észre, sarkon fordult, és kiszaladt a kertbe.

Szeptember-közepe még nem vetette le a nyári ruhát, bár az egyre jobban fakuló égen mind gyakrabban kezdtek tanácsra gyülekezni a felhők.

Az ide-oda suhanó langyos szellő, pajkosan összekuszálta haját, majd, mint aki észrevette a kisfiú bánatát, vigasztalóan megcirógatta könnyáztatta arcát.

Egy cinege jókedvűen énekelt a fán. Mellette fiai figyelmesen hallgatták, s időnként vékony hangon megrillázták a madármama énekét.

– Lám, ők milyen boldogok – gondolta Stevie irigykedve. – Nekik nem kell otthagyniuk fészüküket. Ha édesapám itt lenne velünk – sóhajtotta –, biztosan nem kellene elmennem itthonról! De ő is

elment. Nagymama azt mondta, nem szeretett minket, másképp nem ment volna el. Szemében a fájdalom, s a kétségbeesett tehetetlenség könnyei csillogtak. Leült egy kőre, s mivel a kő közelében egy hangyaboly volt, elnézegette a szorgos kis hangyákat.

A nap vörösben égő tányérja lehanyatlott, skarlátszínűre festve maga után az eget, de Stevie még nem mozdult. Megvárta, míg az esthomály lassan rászállt a kertre. Nehézkesen felkelt a kőről, még egyszer szétnézett, mintha valakit vagy valamit várt volna, majd összeszedte magát, és besurrant a házba. Édesanyja éppen akkor kattintotta be a bőrönd zárát. Szeme karikás volt, s arcán árnyék suhant keresztül.

– Megjöttél? – kérdezte halkán. – Gyere vacsorázni, mosakodni, és utána rögtön lefeküdni, mert reggel korán indulunk!

Sokáig forgolódott az ágyban, s mivel semmiképp sem jött álom a szemére, felkelt. A holdsugár ezüstös fénye bevilágított a szobába, így nem kellett lámpát gyújtania ahhoz, hogy lásson. Összeszorult a szíve, amikor kedvenc játékaira pillantott. Vékony ujjaival beletűrt a játékpolcon pihenő Micimackó puha bundájába, s szeretettel simogatta meg a többi játékait is. Sokáig nem fogja őket látni. Az ablakhoz lépett. Arca véletlenül az ablakpárkányon levő muskátli bársonyos szirmához ért. Gyöngéden

megcirógatta a virágot, megfordult, levette a polcról Micimackót, magához szorította, és visszabújt az ágyba. Még egy utolsó sóhaj hagyta el remegő ajkát, s egy kövér kis könnycsepp szabadította ki magát a szempillái alól, szétterülve a párna fehér huzatán, majd átölelte a mackót, és csendesen álomba merült.

– Már reggel van? – kérdezte Stevie nyöszörögve, amikor édesanyja gyengéden megsimogatta a haját.

– Reggel van, kisfiam. Kelj fel, mert lekéssük a vonatot!

– De én még szeretnék aludni. Csak egy icipicit hagyjál még, anyuka! – kérlelte édesanyját, eltakarva szemét a paplannal.

– Sajnos nem lehet, kicsim – mondta anyukája, lehúzva a paplant Stevieről.

– Gyere, vár a reggeli! – csókolta meg kisfia homlokát szeretettel. – Ne kelljen már annyit noszogassalak! – mondta még, majd sarkon fordult, és kiment a szobából.

Ezek után Stevie szó nélkül felkelt, megmosakodott és felöltözött. A konyhában várta a megterített asztal. Leült, kézbevett egy szelet vajjas kenyeret, de valahogy nem volt étvágya, és visszatette a tányérra. Hiába kérlelte az édesanyja, nem tudott enni. Amikor megérkezett a taxi, gépiesen felállt, vette kis bőröndjét, és beült az autóba. Még egy utolsó pillantást vetett a szinte égis magasodó ház felé, majd legyűrve szemébe tóduló

könnyeit, pár perc múlva, a robogó vonat fülledt kis kupéjában ült, a zötyögő ajtók mögött. Máskor, ha vonattal utazott, minden perc új csodát jelentett. Elragadtatva szokta nézni, hogyan maradnak el egymás után a házak, állatok, fák. Most persze másképpen állt a dolog. Nem olyan helyre ment, ahova vágyott. Behunyta szemét, és hallgatta a vonat egyhangú zakatolását. Észre sem vette, milyen gyorsan elröppent az idő, csak arra ébredt, hogy édesanyja költögette.

– Megérkeztünk! Gyere, le kell szállnunk!

Ásítva morzsolta ki az álmat a szeméből, és kelletlenül hagyta ott kis meleg helyét. Odakint megcsapta arcát a hűvös, reggeli szél. Megborzongott. Háta mögött a mozdony éles füttye magasba szállt az ijedten felröppenő galambokkal. Édesanyja kézen fogta, és húzta maga után az állomást sietve elhagyó tömegben. A közelben egy toronyóra fél hetet ütött. Beültek egy várakozó taxiba, és pillanatok alatt száguldottak végig az ébredező városon. Mellettük autók lámpái suhantak el, s egy-egy ház ablaka szélesre tárva ásítózott.

Kis idő múlva, a sárga taxi könnyedén befordult egy hatalmas, vasrácsos kapun. A nagyváros zaját, madárdal váltotta fel, s a szürke, szinte egyforma házak helyett, az út két oldalán, magas fák, sötét falat alkotva emelték lombjaikat az ég felé.

Stevie szeme tágra nyílt, amikor az út végén, előttük felbukkant egy tekintélyes, kastélyszerű épület. Ódon falait a repkény szorosan körül fonta indáival. A csipkés szélű levelek mögül hangos verébcsiripelés hallatszott. Szíve összeszorult, és akkora lett, mint egy bolha, amikor a magas, faragásokkal díszített ajtó feltárult, és a portás komor, unott arccal végigmérte őket.

– Jó reggelt kívánok! – mondta Smithné kissé izgatottan. – Az igazgatónőt keressük.

– Az első emeleten jobbra, a harmadik ajtó – hangzott a válasz.

Felmentek a kopott, bársonyszőnyeges lépcsőn.

Egy idősödő, sápadt, szemüveges hölgy sietett eléjük. Arca mosolygós volt, Stevienek mégis borsódzott tőle a háta.

– Te vagy Steven? – kérdezte mosolyogva. – Remélem, jól fogod érezni magad nálunk! – veregette meg barátságosan a kisfiú vállát.

– Én vagyok az igazgatónő – mondta Smithné felé fordulva. – Erre tessék. Megmutatom a kisfiú szobáját.

– Szobáját? Hát egyedül fog lakni? – érdeklődte Smithné.

– Dehogy. Minden szobában tíz gyermek lakik. Emeletes ágyak vannak, de Stevent, mivel még új, nem tesszük az emeletre.

Szája be nem állt, és Stevie el sem tudta képzelni, hogy vajon ennek az asszonynak, hogy jut ideje lélegzetet venni a sok beszéd-től. Innen-onnan hangos gyermekricsaj csapta meg fülüket.

Az egyik ajtó előtt, amely semmivel sem különbözött a többitől, megálltak. Az igazgatónő, csontos ujjaival lenyomta a kilincset, mire az ajtó halkán kitérült. A szobában, amelyből azelőtt vidám nevetés hallatszott, azonnal csend lett.

– Jó reggelt kívánok! – köszöntötték kórusban a gyerekek a vendégeket.

– Jó reggelt! – válaszolta gyorsan az igazgatónő.

– Fiúk, új szobatársat hoztam nektek. A neve Steven, fogadjátok szeretettel! Adam – mondta egy mellette álló kisfiú felé fordulva –, te felköltözöl a felső ágyra, és átadod helyedet az új fiúnak! Később elmagyarázod neki az internátus szabályait.

Közben egy mindenestől lány nyitott be az ajtón, s az igazgatónő átvette tőle a kifogástalanul összehajtogatott tiszta ágyneműt.

– Ezt neked kell áthúzni! – nyomta Stevie kezébe az ágyneműt az igazgatónő. – Itt mindenki mindent maga tesz! A nevelőnő meg fogja nézni, jól húztad-e fel az ágyneműt. De előbb búcsúzz el édesanyádtól, utána Adam elmagyarázza neked a szabályokat. Ma nem kell órákra menned, így még pihenhetsz.

Stevie édesanyjához akart bújni, de az igazgatónő megfogta a karját.

– Nem kisfiam, te már nem vagy óvadás! Szépen kezet fogsz édesanyáddal, elköszönsz, és ennyi az egész. Az olcsó érzélgősséget itt senki sem kedveli! – mondta szigorúan.

– Asszonyom – fordult Smithné felé. –, mi önállóságra tanítjuk gyermekeinket, nem nevelünk belőlük anyámasszony katonáját. Biztos vagyok benne, hogy meg lesz elégedve az eredménnyel.

Mit volt mit tenni, Stevie kezét nyújtotta anyukájának, ám amint megérintette puha kezének bársonyát, nem törődött tovább se az igazgatónővel, sem a kíváncsi szobatársaival. Vékony karjával átölelte édesanyja nyakát, és zokogva, könnyörögve kiabálta:

– Édesanyám, ne hagyjál itt engem! Én haza akarok menni! Bocsáss meg nekem, ha eddig rossz voltam! Ezentúl mindig jó leszek, hallgatni fogok rád, csak vigyél haza!

Az igazgatónő közbe akart szólni, de Smithné egy kézmozdulattal megállította.

– Asszonyom, beszélhetnék a fiammal négy szemközt? – kérdezte.

– Hogyne – jött kissé késve a válasz. – Gyerekek, ha elkészültetek, mehettek órákra. Félóra múlva visszajövök – mondta az anyukának, majd magasra emelve fejét, méltóságteljesen elhagyta a szobát.

Smithné ölébe vette a még mindig zokogó kisfiát, és hosszú időn át lágy hangon beszélt neki,

bátorította, nyugtatgatta. Amikor az igazgató a félóra eltelte után benyitott az ajtón, Stevie már nem sírt, de szép fekete szeme tele volt bánattal. Szótlanul túrta, hogy anyukája még egyszer megölelje és megcsókolja halvány arcát. Érezte, hogy újra szemébe tódulnak a könnyek, de erőt vett magán, csak állt a szoba közepén, mint egy szobor és összeszorította fogait, nehogy újra anyukája után kiáltson. Ahogy az ajtó becsukódott édesanyja után, ő pedig egyedül maradt a szobában, úgy érezte, kifut a padló a lába alól. Szabadjára engedve visszatartott könnyeit, rávetette magát az ágyra és sírt, kétségbeesetten, a párnába temetve arcát. Észre sem vette azt, hogy mögötte csendesen kinyílt az ajtó, és Adam kíváncsian nézett be rajta. Amikor meglátta, hogy az új kisfiú sír, odament az ágya mellé, leguggolt, és karjára téve kezét, megértő hangon vigasztalni próbálta:

– Csak sírd ki magad, utána minden könnyebb lesz. Én is ezt tettem, amikor ide hoztak, pedig nekem nem is volt anyukám, aki után sírjak. Meglátod, te is megszokod. Ha jól meggondolom, nem is olyan rossz ez a hely, lehet, hogy még tetszeni is fog neked.

Stevie a vigasztaló hang hallatára, a kisfiú felé fordult, lassan letörülte a könnyeit, és érdeklődve mérte végig Adamot. Rokonszenvesnek találta a kisfiút, aki bizalomkeltően nézett rá hatalmas,